

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

An præuisio boni vsus liberi arbitrij, qui gratiam iustificantem consequitur sit ratio prædestinationis adulatorum, quid item sentiendum sit de iis, qui ad vsum rationis non perueniunt. Memb. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

tio moribus, vsque liberi arbitrii à prima origine multis gentibus antecellere comperitur.

Quartò, cui dubium esse potest, quin multi fuerint ad inferos detrusi, qui pauciora crimina, quam Maria Magdalena, que fuit mulier in ciuitate peccatrix, ac latro cum Christo Domino cruci affixus, commiserunt: cum tamen hi fuerint de numero prædestinatorum? non ergo Deus effectus prædestinationis pro ratione vsus liberi arbitrii præuisi solet conferre. Adde, quòd interdum nonnullos iustos, quos Deus præuidet in posterum malè vsuros libero arbitrio, si diutiùs uiuant, sæpe misericorditer rapit è vita, antequàm à gratia excidant, iuxta illud Sapientia cap. 4. *Raptus est, inquit, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne scitio deciperet animam illius: cum tamen Saulem, quem constat antea iustum fuisse, multòsque alios permiserit postea in graua peccata incidere, quibuscum è vita discesserunt.*

Quintò, ex paruulis, qui ante vsum rationis ex hac vita discedunt, quibusdam confert Deus misericorditer effectum prædestinationis, quibusdam negat: siquidem quidam eorù cum baptismo, quidam sine baptismo, moriuntur: ergo pari ratione, licet nulli aduortum neget auxilium sufficiens ad salutem, quibusdam tamen conferet misericorditer talia auxilia, quibus præuidet eos peruerturos in vitam æternam, atque aded eos prædestinauit: aliis verò similia denegauit, quæ si concessisset, uita æterna potirentur.

Sextò, idem testimoniis Scripturæ sacrae probari potest. Paulus enim ad Ephesios capite 1. ait: *Prædestinaui nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum secundum propositum uoluntatis sue in laudem gloriae gratiae sue.* Addit, *In quo etiam nos sorte uocati sumus, prædestinati secundum propositum eius, qui operatur omnia secundum consilium uoluntatis sue.* Cum ergo Paulus dicat, nos prædestinatos esse secundum propositum uoluntatis Dei, in laudem gloriae gratiae suae, & nos sorte uocatos esse, ac prædestinatos secundum propositum eius, qui operator omnia secundum consilium uoluntatis suae, manifestum est, Deum non statuisse conferre nobis effectum totum prædestinationis pro qualitate vsus liberi arbitrii præuisi, quasi ille fuerit uel mensura effectuum prædestinationis, aut ratio & origo nostræ prædestinationis: eo enim dato, numquam Paulus nos sorte uocatos, prædestinatosque esse secundum propositum uoluntatis diuinae asseruisset, sed potius pro qualitate vsus liberi arbitrii præuisi. Item ad Colossenses capite 1. ait: *Qui dignos nos fecit in partem sortis sanctorum: ubi effectum prædestinationis sortem uocauit.* Et 2. ad Timotheum capite 1. *Qui nos liberauit & uocauit uocatione sua sancta, non secundum opera nostra, sed secundum propositum suum & gratiam.* Ad Romanos cap. 9. *Non ex operibus, inquit, sed ex uocante dictum est, quia maior seruiet minori, & Iacob dilexi, & miserebor, cuius misereor, & misericordiam praestabo, cui miserebor.* Vnde concludit: *Igitur non uolentis neque currentis, sed miserentis est Dei.* Psalm. etià 27. *Saluum me fecit, ait Psalmographus, quoniam uoluit me.*

Quæ omnia apertè sonant, Deum non pro qualitate vsus liberi arbitrii præuisi, sed pro suo beneplacito, ac uoluntate effectum prædestinationis conferre statuisse.

MEMBRUM V.

An præuisio boni vsus liberi arbitrii, qui gratiam iustificancem consequitur, sit ratio prædestinationis aduortum: quid item sentiendum sit de iis, qui ad usum rationis non perueniunt.

Diuus Thomas hoc loco refert quorundam aliorum sententiam, qui dicebant opera meritoria, cum uel bonum vsum liberi arbitrii præuisum qui post comparatam primam gratiam in adultis cernitur, esse rationem, quare Deus ex æternitate eisdem primam gratiam conferre uoluerit & beatitudine donare, quos in gratia ad finem vsque uite perseueraturos conspexit, atque aded quare quosdam prædestinauerit, reliquos uero, quos sua nequitia & libertate tales futuros non esse præuidit, reprobaueit. Dominicus à Soto in c. 9. epist. ad Rom. ita impugnat huius sententiae autores, quasi existimauerint, primam gratiam esse effectum operum, quæ illam consequuntur, conferturque adultis non secus ex suis meritis, tamen futuris, ac gratiae, & gloriae incrementum ex propriis meritis confertur: quod planè esset error manifestus in fide. Etenim gratia illa, si ex operibus conferretur, iam non esset gratia, ut Paulus ad Rom. 11. ostendit. Quare superuacaneum duxi alias conficere rationes ad illam in eo sensu impugnandam, quas Sotus & alij accumulunt. Credo tamen sententiam illam non ita esse exponendam, sed ut eam hoc loco D. Thomas interpretatur. Nempe, ut ille bonus vsus præuisus non sit meritum ad gratiam antecedentem, sed tantum congruitas, ob quam Deus gratiam donare uoluerit potius bene vsuris, quam malè vsuris suo beneficio. Non secus ac si Rex equos gratis donare uellet suis militibus, præuideretque quinam bene illis essent vsuri, qui non item; rationi consentaneum indicaretur, ut equos iis potius, qui bene illis forent vsuri, quam aliis, donaret: bonus namque ille vsus equorum ex parte militum, præuisus à Rege, inaequalitatem illam in distributione donorum rationabilem reddit.

Sententia hæc, etiam hoc modo explicata, non minus fallà est, & ab Scripturis sacris aliena, quàm quæ membro præcedente impugnata est: argumenta quoque, quibus illa refutata est, non minus hanc impugnant ostenduntque satis esse in fide periculosam, ne aliquid amplius dixerim. Possimus etià has addere rationes. Prima est, quia sæpe Deus confert gratiam reprobis, illisque, qui continuò absque aliquo bono vsu per peccata lethalia sunt eam amissuri: gratia namque Spiritus sancti, ut Ambrosius ait, nescit tarda molimina, sed statim ac quis ex auxilio Dei, quod nunquam deest, ad eam uel per Sacramentum, uel sine Sacramento suscipiendâ, sufficienter se disponit, illam recipit: ergo prima gratia confertur ob præuisum bonum vsum illius subsequenter. Secunda, Paulus ad Ephes. capite 1. ait: *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, ut essemus sancti & immaculati in conspectu eius in caritate.* ubi non dixit, quia futuri eramus sancti & immaculati: non ergo Deus ex æternitate conferre nobis statuit primam gratiam, effectum uel prædestinationis propter præuisum bonum vsum illius subsequenter, sed ut illum haberemus. Et c. 2. ait: *Gratia estis saluati per fidem, & hoc non ex uobis; Dei enim donum est, non ex operibus, ut ne quis gloriatur: non ergo præuisa bona opera subsequenter fuerunt ratio, ob quam Deus fidem, & gratiam nobis confert.*

